

ובהוה: החל במאה הרביעית ואילך גדל מיספר הנוצרים בארץ, שכן ההמנים הר בורים והמדולדלים, בעיקר האכרים הר קשורים לאדמתם. קיבלו את עול הדת החדשה, כתוצאה מגזירות ורדיפות. ההתי נצרות פטרה אותם מצרות, והבטיחה להם עולם ומלואו, אך המרת הדת לא היתה כנה ולא נעשתה מתוך הכרה. עובדה היא, שאחרי הכיבוש הערבי המירו אותם המור נים עצמם, באותה קלות ובאותה מהי רות, את הנביא מנצרת בנביא ממכה.

דס
כנעני
ב שבוע שעבר התלוננה אחת מן המתנחלות באלון-מורה, כי סילוק ה מתנחלים מהמקום כמוהו כסילוקו של אבי רהם אבינו מהמקום. אלא שאם לוקחים

סים, כדי להמחיש את הזרות, ואפילו הבו, השוררים בין הבדואי, שהוא "הער בי האמיתי" לבין האכר המעבד את אד מתו, מצטטים בנגוריון ובנצבי מימרה השגורה בפי הבדואים עד ימינו: הבדו אי — שליט העולם, הפלאה — חמורו של העולם.
מסקנת המחברים: הפלאחים של ימינו הם אותם הכפריים, שאותם מצאו הער בים לפני 1,300 שנה, כשכבשו את הארץ. אולם מהו מוצאם האמיתי של אותם כפריים? לא היו אלה יוונים ורומאים, שהרי ידוע כי היוונים ששלטו בארץ, הרומאים שכבשו מידיהם, התגוררו בער קרם במושבות עירוניות, בעריהם גמלו ועל דרכי המיסחר החשובות, שביטרו את הארץ לאורכה ולרוחבה. תושבי הארץ, לפי דעתו של הירונימוס, היסטוריון מן המאה הרביעית, שעליו מסתמכים בנגוריון ובנ צבי, לא דיברו יוונית או רומית, אלא

לאור מהדורה עברית של הספר. כך העלו העותקים הבודדים בשפת אידיש אבק על מדפיהם של כמה סיפוריות וארכיונים סגור רים לקהל.
החודש זכה הספר לראות אור בעברית, בהוצאה מהודרת של יד בנצבי והמכון למורשת בנגוריון. החיבור הישן, שמתוכו ניתן להסיק כי יאסאר עראפאת, למשל, אינו אלא בן למישפתה יהודית עתיקה, הוקדש דווקא לרחל ינאית בנצבי, אל מנתו הקשישה של בנצבי, הידועה כחסי דה נלהבת וקנאית של התנועה למען ארץ ישראל השלמה.

שורשים
עמוקים
ב ארץ-ישראל יש אפוא בערך 800 אלף תושביקבע לא יחור

האדמו"ר עראפאת

והרבי חבנש

את דברי בנגוריון ובנצבי ברצינות, הרי שדווקא הפלסטינים של רוג'ייב הם הם הצאצאים האמיתיים של אותו אב קדמון. צמד המחברים, ששמרו על חברותם הר הדוקה עד יומם האחרון, טוען כי כיבוש ירושלים על-ידי טיטוס וכישלוננו של בר כוכבא לא רוקנו את הארץ מהמוני האר כרים היהודיים, וכי אלה לא פסקו מעור לם לעבדה ולסקלה. "אפשר מאד", טוענים השניים, "שנמוג דם כנעני, במידה מרובה או פחותה, ביהדות ארץ-ישראל, אבל הר טענה שהאכרים ששרדו בארץ הם כנעני נים דווקא, ואילו יהודים היו רק אלה

ארמית — שפתם של המונייהעם היהודים בימי חורבן הבית, שפה שהשתמשו בה הרבה בספרות התלמודית והרבנית". טוענים מחברי הספר ארץ-ישראל בעבר

דים, כתבו בנגוריון ובנצבי בסיפרם, שעל הכנתו וחיבורו שקדו כשנה וחצי. "קרוב למחצית המליון יושבים בכפרים — אלה איכריה ומעבדיה של הארץ, הר קרויים פלאחין. זהו היסוד הכלכלי החשוב ביותר בארץ-ישראל, הקשור קשר אמיץ בקרקע, שבה היכה שורשים עמוקים שאין לנתקם. יהיה מוצאם אשר יהיה — אלה בניהעמל הקבועים של הארץ. אבותיהם ואבות-אבותיהם טמונים בשדות, שהירו בויעתם, ופעמים רבות גם בדמם".

שישים שנה לפני שנפתחו שיחות האר טונומיה בין נציגי ישראל ומצריים כתבו צמד החלוצים הצעירים בלשון אוהרה, כי "שום מינהל נבון ושום מיישב מרחיק ראות, השואף להשיב לקדמותה את הארץ שפרחה בימים עברו ולקומם את הריסור תיה, אינו רשאי להתעלם מן הזכויות ומן האינטרסים של האוכלוסיה הפלאחית".

וכאילו שמשתתפים הם בוויכוח הגדול על אלון-מורה, קבעו בנגוריון ובנצבי, כי הפלאחים הם, "אלמנט שאי-אפשר וגם אסור לעקרו מן הקרקע, וכל התשישבות הנעשית על-פי תכנון ותכלית חייבת להקי פיד ולשמור על האינטרסים המדיניים והכלכליים שלו".

מי הם אותם פלאחים שבהם המדובר? מי שהפכו ברבות הימים מנהיגי המדינה-השברדרך ואחר-כך מנהיגי המדינה עצ מה, כתבו בבחרותם, כשהיו מן הדמויות הבולטות של העלייה-השנייה, כי "התור פעה המעניינת ביותר, המוכיחה את שיי כותם של הפלאחים ליישוב היהודי הקדום היא, ללא ספק, הדימוי המופלא, ופעמים גם הזהות, בין חיי היוסיום של הפלאח חים ובין התיאורים של חיי היהודים בימי קדם, כפי שמשתקף הדבר בספרות היהודית העתיקה — התנ"ך והתלמוד".

גולדה מאיר פסקה בזמנו כי "אין פלס טינים", באו מוריה ורבותיה בתנועת העבודה והקדימוה בעשרות שנים בקביעה אחרת: יש פלסטינים, אלא שהם לא בדיוק ערבים, אלא יהודים!

חמורו של העולם

כ די לבסס את הנחתם מפליגים שני הצעירים היהודים, ילידי מירור-אירור פה, אל עברה הרחוק של הארץ, כדי לגלות, שהכובשים הערביים של הארץ, בי מאה השביעית, לא השמידו את האוכלוסיה החקלאית שמצאו בה, ואף לא נישלוה מעל אדמתה. הם רק גירשו את השלי טים הביזאנטיים הזרים, ובאוכלוסיה המ קומית לא נגעו לרעה.

לשליטים החדשים לא היה עניין בעבר דת אדמה. עניינם היה מדיני, דתי וכספי: לשלוט, להפיק את האיסלאם ולגבות מיר

פזח חורש במחרשת-עץ חמורו של העולם

שכלו במילחמות, או היגרו לארצות אחר רות, טענה זו מופרכת מעיקרה. ...בלחץ השילטונות הזרים, הגזירות והרדיפות, בת רי תושבי העיר, המעמדות של בעלי היכר לת וההשכלה, לנטוש את ארצם ולהגר לארצות הופשיות יותר, כגון בבל. אבל האכר היהודי, כמוהו ככל איכר, לא במהרה ניתק עצמו מאדמתו, שרוותה זי עתו וזיעת אבותיו".

הוא רק המיר את דתו — תחילה הפך נוצרי-מאונס ואחר-כך הפך מוסלמי, בר פחות אונס.

השפה והאמונה

יצא החל תהליך הנקרא בפי המחברים, "הערביזציה של תושבי ארץ-ישראל", שפת הדיבור הארמית הוחלפה אט אט בי ערבית, במשך תקופה מסוימת השתמשו אוכלוסי הארץ בשתי השפות — הארמית והערבית, עד שהראשונה נידחקה הצידה ופינתה את הבכורה לשנייה. "עד היום", טוענים בנגוריון ובנצבי, "לא נמחקו כליל סימניו הארמיים המייחודים של הר גיב הפלאחי".

וכמו השפה, כן האמונה. "נוסף על כך שעיקרי האיסלאם היו קרובים יותר בהר בה ליהדות מעיקרי הנצרות, גילו הכובי שים החדשים (הערבים) התנהגות דמוק רטית יותר משגילו השליטים הנוצריים... הכלל האיסלמי, לפיו, כל המוסלמים אחים, לא נשאר בחינת אות מתה, כמו האהבה והאחוה של הנצרות, לגבי מי ש קיבלו עליהם את דת האיסלאם, בוטלו כל ההגבלות, לא רק המדיניות והאזרחיות; גם ההבדלים החברתיים נימחו כימעט כליל. ליסוד דמוקרטי זה של האיסלאם נודעה השפעה מיוחדת על מעמד האיכרים".

בפרק מיוחד, הקרוי מסגרות יהודיות בקרב הפלאחים, בוחנים שני המחברים את שמות הכפרים הערביים בארץ ומגיעים למסקנה, שכרבע מכל הכפרים שהיו קיי מים או בארץ עדיין נקראים בימינו באותם שמות עבריים, שהיו להם בימי יהושע בנגור, דויד המלך, עזרא הסופר, יוסף בן מתתיהו הכהן ורבי יהודה הנשיא. מכלל 850 כפרים בחלקה המערבי של הארץ, 210 נקראים בשמות מן התנ"ך והתלמוד.

לדוגמה: כפר עאנה הערבית היא אונו העברית, בית דגן היא בית דגון, עין שמש היא בית שמש, עין כרם היא בית הכרם, אסדוד היא אשדוד, אל-ג'ורה היא יגור, אנדור היא עין דור.

והרשימה ארוכה: דבוריה (דברת), צפור ריה (צפורי), עמקא (בית העמק), עראבה (ערב), גיש (גוש חלב), יקוק (חקוק), יארו (יראון), מג'דל (מגדלא), מעול (נהלל), בית נובא (נבו).

פוסקים בנגוריון ובנצבי: הפלאחים, שנעשו ערבים, שמרו את סימני מוצאם היהודי והנחילו אותם מדור לדור.

ומסכמים שני הציונים עולליהמים, ש פכו ברבות הימים מנהיגי היישוב היהודי די בארץ: "רוב מניין ורוב בניין של הפלאחים בארץ-ישראל המערבית אחי דים מבחינת חזותם החיצונית ומוצאם ובעורקיהם נוזל ללא ספק דם יהודי רב — מאותם איכרים יהודים שבימי הרדיפות ומעשי הדיכוי הנוראים ויתרו על דתם ועמם, כדי לעמוד בדבקותם ובנאמנותם לארץ היהודים".